

veliteľ, dá na mienku iných, nechce rozhodovať sám! Nikolaj by sa nebol nikdy podvolil, vedel vždy presadiť svoju vôľu.

A Marta...? V rozhodujúcej chvíli sklamala, vtedy, keď mala varovať Ploštínu, nevarovala. A čo robila na Ploštine s Karolom?

(...)

Ťažké myšlienky mátožili v hlave stále dookola. (...)

(...)

Čo z takého života, ktorý mám pred sebou? Žiť vo večnom hľadaní viny, sebaobviňovaní, s pocitom hanby a mrazenia, žiť a nemôcť pozrieť ľuďom rovno do očí, počúvať za sebou posmešky a odsúdenie – aj on tam bol, aj on bol na Ploštine... volakoho to azda prejde, sú také náture, čo vedia potlačiť v sebe mrchavé myšlienky, ale ja nie. Mne do smrti nevypchá z nosa dym zo spáleniska Ploštiny, večne mi budú kľať oči žeravé stonožky tlejúcich hrád z ploštinských domov. Peter... nemal som ho rád... ale Peter mal pravdu, aj s tými päťdesiatimi Nemcami, aj v tom, že nemáme odísť z Ploštiny, Peter by pri tých dvoch nebol dlho uvažoval ako ja s Nikolajom. Ploština mohla dodnes stáť.

Čo povieme ľuďom, keď sa nás spýtajú – prečo ste nebránili Ploštínu?

(...)

(...) Pochodovali sme v plnom zaistení, dve hliadky vpredu, po každom boku jeden muž, dvaja ešte za mnou vzadu. Griška šiel chvíľu s Petrom a potom počkal na mňa.

„Ploština ešte nie je všetko, Voloda... Vybuchol nám celý Zlín...“ povedal mi tlmeným hlasom, opatrne sa obzeral, či nie je nablízku Fred.

„Kubis?“

Prikývol.

„Vasil?“

Aj Vasil.

„Vytiska?“

Vytiska nie. O Vytiskovi nevedeli nič.

„A Marta? Ako sa dostala na Ploštínu?“

„Marta je veľmi chorá, Voloda... Odniesli sme ju do bezpečia. Blúzni. Má vysokú horúčku. Bežala celú noc... s Karolom.“

„Karol sa zastrelil...“

Griška nepovedal nič, len mi bolestne stisol ruku.

„Nebolo by lepšie povedať Fredovi?“

„Urob, ako najlepšie myslíš. Teraz by možno nebolo vhodné... možno by to ani nebolo dobre...“

„Možno už tuší...“

„Tušíť je menej ako vedieť...“

Rozpovedal mi, čo sa stalo v Zlíne...

Večer predtým pribehla Marta len tak naľahko bez kabáta, v ľahkých črievičkách, s rozstrapatenými vlasmi, na smrť vylakaná do Kubisovej vily.

„Je tu niekto z Ploštiny?“

dať na mienku iných
– figyelembe veszi mások
véleményét

mátožiť
– itt: nyomaszt, nyugtalanít,
kavarog

volakoho to prejde
– van, aki túlteszi magát rajta

nátura (hovor.) = povaha

potlačiť v sebe
– elnyom, elfojt

mrchavý (hovor. expr.) = zlý,
nedobry

vypchať
– elillan, eltűnik

kľať oči
– itt: ég a szeme vmitől

tlejúca hrada
– parazsló, izzó gerenda

plné zaistenie
– az egység teljes biztossága

hliadka
– őrszem, őr járát, járőr

tlmeným hlasom
– fojtott, halk hangon (beszél)

blúzniť
– féltrebeszél (lázás
önkívületében)

črievičky (kniž.) = (lakké) topánky